

Delegationen står inför allvarliga frågor

Vid Veterinärförbundets delegations vårseminarium i maj behandlades yrkeskårens enhetlighet, Sote-reformen och miljöhälsovården, förutredningen gällande förstatligandet av miljöhälsovården samt yrkeskårens intressebevakning.

Även det förfarande som Finska Kennelklubben tagit i bruk i början av juni, och som definierar under vilka förutsättningar en veterinär har rätt att ge hjärtundersökningsutlåtanden som godkänns av Kennelklubben, väckte diskussion. Delegationen beslöt att låta förbundets förtroenderåd undersöka saken. Mer om detta ämne går att läsa på andra sidor i denna tidning.

I målplanen för Veterinärförbundets verksamhetsperiod 2015–2017 ingår att förbundet ska vara en uppskattad samhällelig aktör, en stark påverkare och en försvarare av veterinärer, som kan påverka beslutsfattande som berör veterinärernas arbetsfält. Veterinärerna är en yrkeskår som till sin storlek är liten men ur samhällelig synvinkel på många sätt har en nyckelposition och även en bred kontakt med allmänheten. Bevarandet av denna samhällelige betydelse förutsätter utöver aktivt upprätthållande av yrkeskunskapen och fortbildning även att yrkeskåren är enhetlig och har gemensamt överenskomna tillvägagångssätt. Under delegationens seminarium behandlades också en förnyelse av Veterinärförbundets etiska riktlinjer samt annonserings- och kollegialitetsriktlinjer så att de passar veterinärernas nuvarande verksamhetsmiljö, för att yrkeskåren ska kunna förbinda sig till dem så heltäckande som möjligt. Riktlinjerna är i fortsättningen avsedda att följas även då man är aktiv på sociala medier.

Som yrkeskår är veterinärerna kanske för första gången i ett läge där det inte längre är självklart att alla legitimerade veterinärer har sysselsättning. Den högklassiga och breda utbildningen ger förutom den traditionella veterinärpraktiken dessutom grundfärdigheter för att arbeta med många uppgifter både inom den offentliga och privata sektorn. Veterinärernas mångsidiga uppgifter intresserar ändå fler andra yrkeskårer än förut, som anser att de har en lämplig kompetens för dessa uppgifter. Veterinärerna ska inte inta en försvarsposition, utan aktivt marknadsföra sitt eget kunnande och visa att de åtminstone på sitt eget verksamhetsfält är mer kompetenta och kostnadseffektiva än andra. Öppenhet och samarbete med andra yrkesgrupper leder till ett bättre resultat. Även nya landvinningar är till nytta för hela yrkeskåren.

Veterinärernas organisationsgrad har traditionellt varit hög och för nya kollegor har det varit nästan självklart att höra till Veterinärförbundet. En föränderlig verksamhetsmiljö sätter ändå tidigare självklarheter i fråga. En uppskruvad konkurrens om arbetsplatser och patienter sätter oftare än tidigare veterinärernas kollegialitet på prov. Ett exempel på detta är en höjning av utrustningsstandarden för kommunala smådjurskliniker och annonsering, som den privata sektorn å sin sida upplever som snedvridande av konkurrensen med samhällets stöd. På veterinärer som är i någon annans tjänst kan arbetsgivaren ställa krav som strider mot förbundets etiska och kollegialitetsriktlinjer. Veterinärerna har ändå traditionellt ansetts som en yrkeskår som man utgår från att talar sanning. Det lönar sig inte att rucka på detta förtroende från samhällets och klienternas sida.

Då yrkeskåren växer till sin storlek och internationaliseras ställer det krav på enhetligheten och organisationsgraden. Nya legitimerade veterinärer bör engageras som en del av yrkeskåren och även Veterinärförbundets verksamhet oberoende av i vilket land de har utbildat sig och var de har fått sin examen.

Veterinärförbundet är en liten fackorganisation: varje veterinärs insats är viktig.

Olli Ruoho

Ordförande för Finlands Veterinärförbunds delegation